

at anstafte. Der er i og for sig ikke Spor af Forbindelse mellem deres økonomiske Situation og den Fare, for hvilken de ere nødte til at udsætte deres Arbejdere. Man kan meget vel opstille en saadan Doktrin, og den kan se ret plausibel ud, men man ser da bort fra de faktiskste Forhold, og den bliver derfor i Virkeligheden efter min Opfattelse falsk og uretfærdig. Om det patriarkalske Forhold vilde den ærede første Taler i Dag nødig høre Tale, og det er der jo ogsaa fuldstændig slaaet en Streg over. Man vil dog ikke kunne falde det et patriarkalsk Forhold mellem Arbejdsgiver og Arbejdere, at Staten siger til Arbejdsgiverne: I skulle betale for eders Arbejdere, naar de komme i Ulykke. Det er jo lige det stik modsatte af det patriarkalske Princip, og det er ikke en Gang det, som man ellers holder paa, naar det patriarkalske Forhold er ophævet, at Indviderne slet ikke have noget med hinanden at gøre, kun staa i Forretningsforbindelse med hinanden. Man vil her paalægge Arbejdsgiverne en absolut Forpligtelse, skønt man ellers i andre Forhold hævder, at Arbejdsgivere og Arbejdere kun staa i ren Forretningsforbindelse med hinanden. Den almindelige Valgret har jo — som den ærede første Taler udtalte i Dag og ved mange andre Lejligheder — udslettet det patriarkalske Forhold, saa at Arbejdsgivere og Arbejdere nu staa frit over for hinanden; det er kun den Fordel, den Nytte, de have af hinanden, der gør, at de træde i Forhold til hinanden. Men under disse Omstændigheder at ville paalægge Arbejdsgiveren en saadan human Blygt som at forsørge sine tilstaaede Arbejdere, er en ren og skær Tvangsforanstaltning, der intet som helst har med det patriarkalske at bestille. — Der næst siger man med Hensyn til Arbejdsraadet, at Arbejdsgiverne ville blive repræsenterede gennem Kommunalraadene. Jeg benægter paa det bestemteste, at Kommunalraadene ere eller nødvendigvis maa være Repræsentanter for Arbejdsgiverne eller Forsamlinger, som netop ville vælge Arbejdsgivere til disse Raad. Det benægter jeg paa det allerbestemteste. Og hvem garanterer for, at der, naar vi faa en saadan Lov, som foreslaaet, og radikale Strømninger maaft faa Overtaget her i Landet, ikke kan foregaa en fuldstændig Forandring i Kommunalraadenes Sammensætning? Der er ikke den allermindste Garanti i saa Henseende. I Grunden har man bundet Hænder og Fødder paa Arbejdsgiverne, og jeg tror, at man vanstelig vil kunne opvise noget Sideskyltke hertil andetsteds. Man befaler Arbejdsgiverne at betale for alle

Ulykkestilfælde, og det dikteres dem af Forsamlinger, hvor Arbejderne direkte eller indirekte vælge deres Repræsentanter, medens Arbejdsgiverne maa stole paa, at Forsamlinger, hvortil Arbejderne have Valgret — og i allerhøjeste Grad have Valgret — ville vælge de for Arbejdsgiverne bedste Repræsentanter. Det er dog ret mærkeligt. Det forekommer mig, at Grundtanken i en Ordning af Spørgsmaalet om Understøttelse i Ulykkestilfælde maatte være den, at man begrænse sig til kun at lade dem, som ere Medlemmer af anerkendte Sygekasser komme i Betragtning. Vi faa paa den Maade ikke alle med, selv om vi maa haabe paa en Udvikling af Sygekasseinstitutionen. Jeg indrømmer, at dette er en Vansteligighed, og at alle de, som ville have alt med, ikke ville være tilfredse; men alle de, som ere tilfredse med mindre Fremstrid, kunne sikkert acceptere en saadan Ordning. Der er i de anerkendte Sygekasser allerede nu mange Medlemmer netop af dem, hvorom der her er Tale, altsaa Mænd af Arbejderklassen, og der vil blive flere og flere, jo mere man opmuntrer Sygekasserne paa denne Maade. Ved den forestaaede Ordning vil man blive fri for en Række af de vansteligste Spørgsmaal — jeg skal nævne det om Dagpengene, som den højtærede Minister i Dag har omtalt. Det følger af sig selv, at det er et af de vansteligste Spørgsmaal, fordi man vil forsøge at lægge Erstatningen for ethvert lille Slag eller Knubs, som en Mand faar, og hvorfor han nu enten ingen Ting faar eller faar Hjælp af Sygekassen, over paa Staten eller paa Arbejdsgiverne. Altsaa, Dagpengene vil man let komme ud over; dem udrede Sygekasserne, ligesom de nu udrede dem i alle andre Tilfælde. Naar man saa kunde blive enig om, at der blev ydet en aarlig Hjælp enten til den forulykkeses Familie eller til den tilstaaede i Tilfælde af alvorlig Invaliditet, — vi maa se bort fra alle de lettere Tilfælde — paa samme Maade som ved Alderdomsunderstøttelsen, altsaa efter et Skøn over, hvor meget der virkelig behøves, tror jeg, at man vilde være kommen ud over Vanstelighederne. Jeg kender meget godt alle de Indvendinger, der kunde gøres herimod, men jeg tror dog, at det er færre Indvendinger end dem, der kan rettes imod det her foreslaaede Lovforslag. Ligesom ved Alderdomsforsørgelsen maatte man da lade Kommunalbestyrelsen bestemme, hvor meget der skal ydes af Kommunen med Afgang til Refusion af Halvdelen fra Statskassen. Det sidste maa nødvendigvis til; der er jo ingen, der tænker paa, at Staten skulde slippe fri ved en saadan Lejlighed — det vilde dog være altfor